

La nostàlgia optimista de Joana Serrat

La vigatana presenta 'Dripping Springs', un disc enregistrat en un ranxo de Texas

Joana Serrat | Joan Alsina

Els viatges de **Joana Serrat** cap a les amèriques acostumen a portar de retorn fruits profitosos. Enguany la collita és un trosset de *Dripping Springs* (Great Canyon Records / Loose Music, 2017), el poblet de Texas on ha enregistrat el seu quart àlbum en cinc anys, amb la producció del cantautor de Missouri **Israel Nash**. Els preceptes del folk i el so més *americana* teixeixen un àlbum que versa sobre els comiats, per dir adéu amb un somriure.

En els darrers cinc anys, **Joana Serrat** ha engegat el segell Great Canyon Records, s'ha estrenat com a productora al disc de l'alellenca **Marta Delmont** i ha tret quatre discos al carrer. "Potser és una etapa prolífica, però és cert que quan més treballes és quan les idees surten", diu la música, que no deixa de compondre ni tan sols quan marxa de gira per presentar disc.

Per a la creació del darrer àlbum, la vigatana ha canviat d'equip de treball. Si fins ara el seu millor aliat havia estat el productor **Howard Bilerman** -exmembre d'**Arcade Fire**-, ara s'ha posat a les mans del també músic **Israel Nash**. El cantautor té un ranxo-estudi al poblet texà de Dripping Springs, on va viure el que ella descriu com "dels moments millors moments i els més plens de la meua vida".

La vivència s'hi veu reflectida: "Em vaig adonar que cada cançó era un comiat on estava dient

adéu a alguna cosa. I com que venia del disc anterior, *Cross the Verge* (El Segell del Primavera / Loose Music, 2016), que es refereix a creuar un llindar, vaig pensar que com a continuïtat tenia un cert sentit travessar-lo i aterrar a Dripping Springs. El disc és un renaixement, on dic adéu a coses de manera inconscient, i que suposo que per tant estan païdes", diu.

El disc s'allunya deliveradament del pop, abraçant el so més folk i *americana*, alhora que la poesia automàtica i diverses influències literàries han ajudat a inspirar les cançons. "Anava llegint alguna cosa de William Blake, però també he estat influenciada per alguns aspectes de la teoria de la meditació transcendental de David Lynch, barrejat amb el llibre *Portes de la percepció* d'Aldous Huxley", explica **Serrat**. "Alhora, la poesia automàtica és una cosa que havia exercitat abans, i m'agradava. Però en general he estat inspirada per lletristes que a mi m'agraden, aquells que obren la porta a nous significats."